

Як писати слово «знаменитий»?

У звичайнісінький четвер Джуді Муді заходила у свій третій «Т» клас у своєму звичайному доброму гуморі. Та це було до того, як її вжалила Королева правопису.

Джуді сіла на своє місце – за першу парту, через прохід від Френка Перла.

– Слухай, ти бачила Джесіку Фінч? – тихенько запитав Френк.

– Так, а що? Я бачу її щодня. Вона сидить по діагоналі від мене.

– Вона сьогодні в короні.

Джуді повернулася, щоб подивитися на Джесіку, а потім зашепотіла до Френка:

– Де вона її взяла? У «МакДональдзі»?

– Не знаю, – відповів Френк. – Запитай у неї. Вона каже, що корона коштовна.

– А як на мене, вона виглядає по-дурному, – сказала Джуді, хоча насправді замилувалася блискучими самоцвітами, схожими на рубіни.

– Слухай, а це справжні рубіни? – запитала вона Джесіку.

– Це прикраса до костюма, – відповіла Джесіка.

– І що ж у тебе за костюм? Королеви Англії?

– Ні, я Королева правопису, – повідомила Джесіка. – У суботу я перемогла у П. В. олімпіаді з правопису.

– Півнячій олімпіаді з правопису? – запитала Джуді.

Джуді не заздрила тим, хто мав у мікрофон вимовляти слова, називаючи кожну літеру, у той час як мільйон людей не зводить із тебе очей. Вона знала, що усі ці люди тихо промовляють «*ПОМИЛИСЯ!*», тому що хочуть перемоги для власної дитини.

– Не півнячій. П. В. – Північна Вірджинія.

– А-а, – сказала Джуді. – Це там ти отримала корону?

– Це тіара, – відповіла Джесіка. – Т-І-А-Р-А. Тіара – це стильна корона, схожа на ту, що носить королева Англії. Королева правопису мусить знати усі тонкощі значення слів.

– Завдяки якому слову ти перемогла? – запитала Джуді. – Френк хоче знати, – додала вона на той випадок, якщо Джесіка подумає, що вона сама в цьому зацікавлена.

– *Артишок*. Це слово для четвертого класу.

Артишок! Джуді ледь-ледь запам'ятала, як пишуться *пельмені!*

«Н-А-В-Ч-А-Н-Н-Я має бути щодня, – подумала вона. – Що це за правило? Подвоєння приголосних?»

– У мене в кімнаті є плакати, – сказала Джесіка, – з усіма правилами правопису. Є навіть такий, що світиться у темряві.

– Мені б снилися правописні жахіття. Краще я почеплю свій плакат зі скелетом, що світиться у темряві. На ньому видно усі двісті шість кісток!

– Джуді, – сказав пан Тодд. – Твоя потилиця не така цікава, як обличчя. Окрім того, сьогодні я надивився на неї більше, ніж того хотілося б.

– Вибачте, – промовила Джуді, повернувшись обличчям до вчителя.

Джесіка легенько штурхнула Джуді й передала їй зігнуту кілька разів газетну сторінку. Там, у самісінькому центрі сторінки, щоб увесь світ міг бачити, була фотографія Джесіки. Окрім того, ще й заголовок великими чорними літерами: **НАША ЗЕМЛЯЧКА СТАЛА КОРОЛЕВОЮ ПРАВОПИСУ.**

– Мій тато сказав, що я заслужила свої п'ятнадцять хвилин слави, – прошепотіла Джесіка потилиці Джуді.

Джуді не обернулася. Вона аж позеленіла через те, що П. В. Джесіка М. Фінч,